

ЧУДНОВАТА ДЛАКА

Био је један чоек, много сиромах и пунан ђеце тако да их никако хранити није могао, и више пута се канио да их једно јутро побије да не гледа јада ђе му од глади умиру, али му жена брањаше. Једну ноћ дође му у сну једно дијете и рече му:

“Чоече! видим да си сумао душу да изгубиш и да покољеш ону јадну своју ђечицу, а знам да ти је невоља, него ћеш ујутру наћи под својом узглавницом једно огледало, један фацулет црљен, и једну везену мараму, то све троје узми кридимице и не казуј никоме па хајде у ту и у ту гору, у њој ћеш наћи једну ријеку, па хајде уза њу док јој дођеш на извор, онђе ћеш наћи једну ђевојку сјајну како сунце, просутијех коса низ плећи и голу као од мајке рођену, и чувај се да те љута змија не увије, немој ријечи проговорити, јер ако проговориш затравиће те и претвориће те у рибу или у што друго пак ће те изјести; а ако рече да је побиштеш по глави, обишти је, па пребирајући њезине косе гледај наћи ћеш једну длаку црљену као крв, истргни је и бјежи натраг, па ако се она досјети и за тобом почне трчати, баци јој најприје везену мараму, па фацулет, па најпослије огледало, онда ће се она забавити, а ти ону длаку продај какву богату чоеку; него немој да те преваре, јер ова длака небројено благо ваља; те ћеш се тако обогатити и своју ђецу прехранити.”

Кад се ови сиромах пробуди нађе све под узглавницом као што му је дијете на сну рекло па онда пут оне горе, кад у њој нађе ријеку, он покрај ње хајде, хајде, док дође на извор. Обазревши се да види ђе је ђевојка угледа је над језером ђе зраке сунчане у иглу удијева, те по ђерђеву везе на поставу којему су жице од јуначкијех перчина. Теке виђе, поклони јој се, а она устаде на ноге и упита га:

“Откуда си незнани јуначе?”

А он муч’! Она га опет запита:

“Који си? што си дошао?” и много друго којешта, а он мучи као камен, рукама показујући као да је нијем и да иште помоћи. Онда му она рече да сједе њојзи на skut, а он једва дочека и сједе, а она му подврже главу да је побиште. Он премјећући длаке по глави као да је биште, једва нађе ову длаку црљену, па је одвоји од друге косе, изгули је. Ђипи јој са skutа па бјежи натраг што боље може. Она се досјети па сустопице трком за њим. А он обазревши се кад види да ће га стићи, баци на пут мараму везену како му је речено, а она кад виђе мараму, саже се и поче да је прегледа тамо амо чудећи се ономе везу док он подобро одмаче.

А ђевојка стави мараму у њедра, те опет за њим. Он кад виде да ће га стигнути, баци црљени фацулет, а она се опет забави чудећи се и загледајући, док они јадни чоек опет подобро одмаче, а ђевојка се ражљути те баци на пут и мараму и фацулет, те трчке у поћеру за њим. Опет он кад виђе да ће га стићи, баци огледало. Ђевојка кад набаса на огледало којег још нигда није виђела, дигне га па пошто себе у њему виђе, не знајући да је ово она него мислећи да је некака друга налик на њу заблену се у огледало, те чоек одмакне далеко да га већ није могла стићи. А она кад виђе да га стићи не може, врати се натраг, а они чоек својој кући здраво и весело. Дошавши дома покаже жени ону длаку и приповједи све шта му се прикојасило, а она му се почне ругати и смијати, али он њу не слушајући пође у некакав град да прода ону длаку. Скупи се око њега свакојијех људи и трговаца: неко даје цекин, неко два, те све више, све више, док дођу до стотине златнијех цекина, у томе за ову длаку чује и цар те дозове овога чоека и рече му да ће му дати за њу хиљаду цекина, и он му је прода. Кад шта је та длака? Цар је расцијепи уздуж с врха до дна, и у њој нађе записано много знатнијех ствари кад се шта догађало у стара времена од постања свијета. Тако они чоек обогати и проживље са својом женом и ђецом. А оно дијете што је на сну долазило, био је андио послан од Господа Бога који је хтио да потпоможе овога јаднога чоека, и да се открију тајне које нијесу биле јавне до онда

